

خطابه تدفین

احمدشاملو

غافلان
همسازند،
تنها توفان
کودکان ناهمگون می‌زاید.

همساز
سایه سانانند
محتاط
درمرزهای آفتاب،
درهیات زندگانند،
مردگانند،
وینان
دل به دریا افکنانند،
به پای دارنده ی آتش‌ها
زندگانی
دوشادوش مرگ
پیشاپیش مرگ
هماره زنده از آن سپس که با مرگ
وهمواره بدان نام

که زیسته بودند،

که تباهی

از درگاه بلند خاطره شان

شرمسار و سرافکنده می گذرد.

کاشفان چشمه

کاشفان فروتن شوکران

جویندگان شادی

در مجری آتشفشانها

شعبده بازان لبخند

در شبکلاه درد

با جا پایی ژرف تر از شادی

در گذرگاه پرندگان.

در برابر تندر می ایستند

خانه را روشن می کنند

و می میرند.